

[Alvilda Larsen.]

Østeuropa. Formålet med Atlantpagten kan derfor ikke for mig fremtræde som et forsøg på at samle alle fredselskende folk i Europa. Man har ikke indbudt Sovjetunionen og de folkedemokratiske stater til forhandling om en fredspagt. Nej, den er så afgjort vendt imod Sovjetunionen og de folkedemokratiske stater i Østeuropa. Tilhængerne af Atlantpagten lægger heller ikke skjul på, at det forholder sig således. Ikke des mindre tillader man sig gang på gang også fra denne talerstol at tale om fredsviljen fra Vesten, tale om, at Vestens fredsvilje kan ikke drages i tvivl. Den højtærede udenrigsminister har nævnt, at det jo ikke var Amerika, England, Frankrig, der var skyld i den anden verdenskrig. I erindringen om, hvad der foregik umiddelbart før den anden verdenskrig, synes jeg dog, man havde krav på en mere saglig argumentation, en anden argumentation, eftersom jo kendsgerningen er den, at netop Münchenpolitikken, som var de vestlige demokratiske staters politik, var en underkastelse under de kræfter, som forberedte krigen. Det er så sent som i dag bekræftet af det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, og på det punkt er vi enige — det er også det eneste punkt, vi er enige om —, at den politik, der blev ført af Vestens demokratier, og som havde betegnelsen Münchenpolitikken, betød underkastelse under krigens kræfter. For mig står det sådan, at Danmarks tilslutning til Atlantpagten idag er det samme, som Münchenpolitikken var: en underkastelse under krigens kræfter.

Jeg føler endvidere trang til nærmere at se på påstanden om de vestlige landes fredsvilje og kendsgerningerne. Min generation har oplevet to verdenskrige; to generationer før mig — tre generationer ialt —, som har levet under den kapitalistiske samfundsepoke, har kendt til alt andet end fred. Kapitalismens historie fortæller os om en uendelig kæde af krige. Jeg kan blot nævne nogle enkelte eksempler fra det forrige århundrede: Krimkrigen, den fransk-tyske krig, boerkrigen og andre krige i Afrika, krigene i Sydamerika, krigen mellem Nordamerika og Spanien — mange krige, arrangeret af stormagter. Endvidere vil jeg minde om den første verdenskrig og efter dens afslutning 14 kapitalistiske staters væbnede angreb mod den unge sovjetstat; 14 kapitalistiske lande sendte deres interventionshære ind i det nye Rusland. Og derefter — hvad oplevede vi da? Krigen i Spanien, krigen i Abessinien, krigen mellem Italien og Albanien — og så den anden

verdenskrig. Og efter den — har vi så kun set fred? Kender vi så ikke til krig? Der er krig i Grækenland, der har været krig i Palæstina og Ægypten, i Birma, i Indien, Kina, Indonesien, Malaya, Indokina — krige, arrangeret af de kapitalistiske vestmagter. Krig, krig og atter krig! Det er kapitalismens historie. Død, elendighed og ruiner var disse kriges følgesvende.

Disse krige er ikke nogen tilfældighed; de udspringer af kapitalismen. Og så taler man, som om vi kun kender til fred i denne verden. Den lære, jeg her omtaler, er den, som mange ærede socialdemokratiske medlemmer af det høje ting har lært i deres ungdomsår i DSU. Det er den lære, som også den højtærede statsminister og andre ministre har lært fra sig i DSU — det synes mig, som om denne lære er blevet glemt, efter at man er indtrådt i det høje folketing.

Atlantpagten, som USA er drivkraften i, er i højere grad end et instrument og et middel til fredens bevarelse et instrument, et middel til fremme af amerikanske økonomiske interesser. Vor tilslutning til denne pagt er ikke i det danske folks og i Danmarks interesse; den byder os ikke nogen sikkerhed; den byder os ikke sikkerhed for andet i hvert fald end een ting: at kommer krigen, da får vi den at føle. Kommer krigen, da vil den blive udkæmpet på vor jord; da bliver det vore mænd, der skal slås; da trykkes amerikanske våben i deres hænder; da bliver mine børn og dine børn, mit hjem og dit hjem knust.

Hvilken virkning får Atlantpagten, som den nu spænder fra Portugal til Norge? Fra en civil ledelse af Europas lande og folk går vi over til en militær ledelse. Vi vil opleve en militarisering af alle sider af vor daglige tilværelse. Det betyder, at vi kommer til at leve i krigens skygge hver dag og hver time. Hvis verden bliver een væbnet lejr, kan jeg ikke se, hvordan der vil være sikkerhed for nogen af os. For mig og for tusinder af andre kvinder og mødre her i landet er det dette og ikke nogen enkelt nations holdning, der kan gøre krigen uundgæelig.

I Danmark har vi påbegyndt militarisering. Der er afleveret ønskesedler om våben til 1 300 mill. kr. Man kan godt forestille sig, hvad det betyder for hver eneste af os. Det betyder hundreder af kroner, der skal betales af hver skatteyder, hundreder af ekstraskattekrone, der skal udredes, også af de arbejderhjem, som i dag knuges under økonomiske byrder.

Samtidig med at regeringen siger ja til våbene, siger den nej til børnehaver, til børnerente, til moderskabsydelse, til ordentlig for-